Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

NR. 32 - 9 AUGUSTUS 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

Bobo, smaakt je ijsje fijn?
Nou het smaakt me best!
Als het soms te veel mocht zijn
En je buikje doet wat pijn,
Krijg ik dan de rest?

Er zijn vier kleine ijsje in de tekening verborgen. Kun je ze vinden?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Tante Deur Dicht   Krabbel   Baby Boemsi   Lees-Voor

Bobo

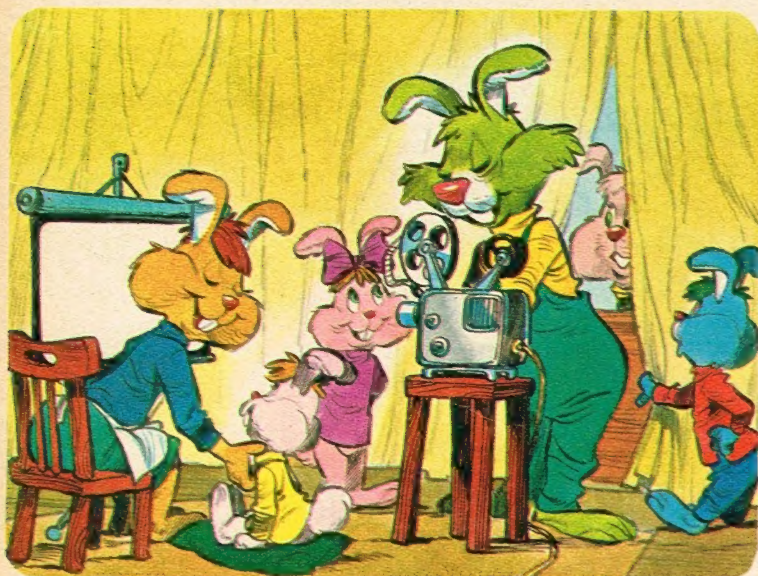
Bobo Konijn en zijn

1. De familie Konijn heeft mooie spullen hoor! Hier zie je Bobo's papa met een echt filmtoestel. Hij maakt een film van een bos super-sappige-reuzenworteltjes, die hij zelf gekweekt heeft. Nergens kun je zulke mooie super-sappige-reuzenworteltjes kopen. Maar pas op, daar komt oom Slokop aangeslopen.

2. Papa heeft het zo druk met de film, dat hij oom niet ziet. Als hij klaar is met filmen gaat hij haastig naar binnen. Oom Slokop blijft achter in de tuin. „Zou de film gelukt zijn?" vraagt Bobo. „Dat zul je dadelijk zien," zegt papa en hij gaat in een grote, donkere kast. Papa gaat de film ontwikkelen.

3. Als je een film hebt opgenomen, moet die eerst ontwikkeld worden, voor je hem draaien kunt. Bobo is reuzenieuwsgierig. Hij blijft wachten tot papa roept: „Roep de hele familie maar bij elkaar, Bobo. Ze meteen vertoon ik mijn film van de mooiste super-sappige-reuzenworteltjes die er op de wereld bestaan!"

4. Opeens ziet Bobo dat oom Slokop buiten staat. „Komt u binnen, oom!" roept hij opgewonden. „Er gaat iets geweldigs gebeuren." Oom denkt dat er feest is en dat ze taart krijgen of zo iets. Het valt hem tegen dat het alleen maar om een film gaat. Maar nu hij eenmaal binnen is, kan hij niet meer weglopen.

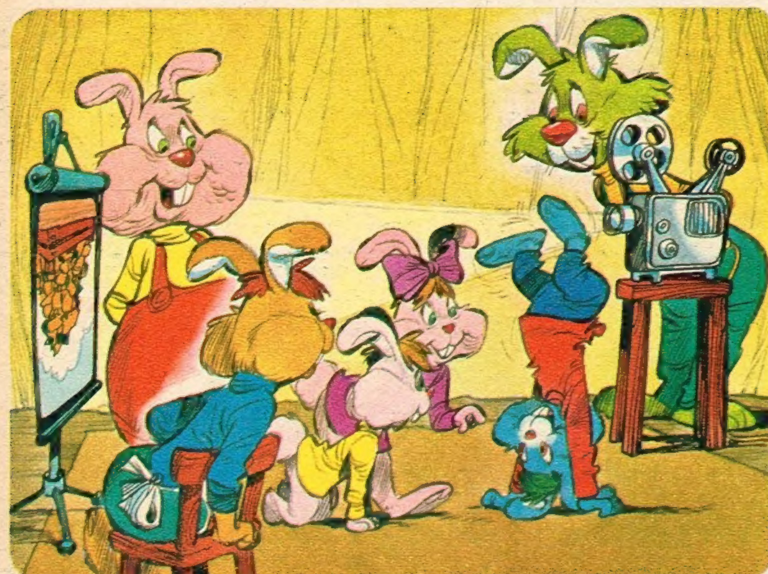
Tsjoek-Tsjoek Oma Mama

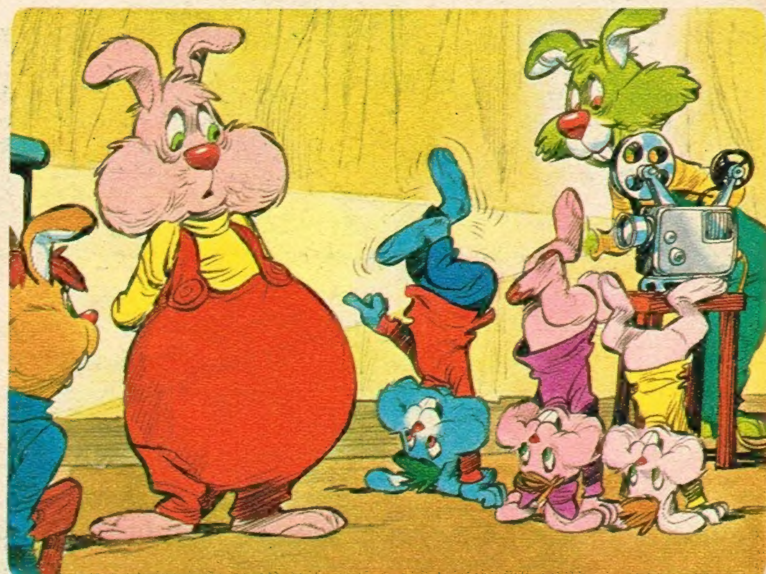
Papa

vrolijke familie

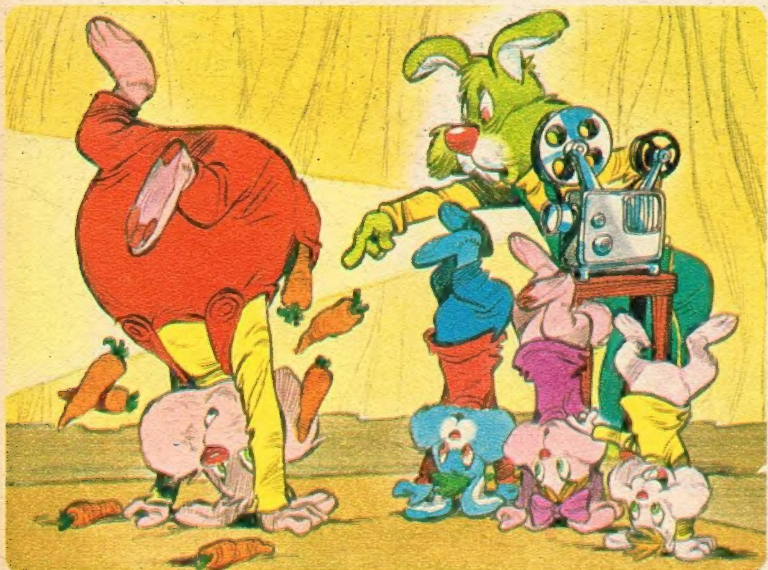
Oom Slokop.

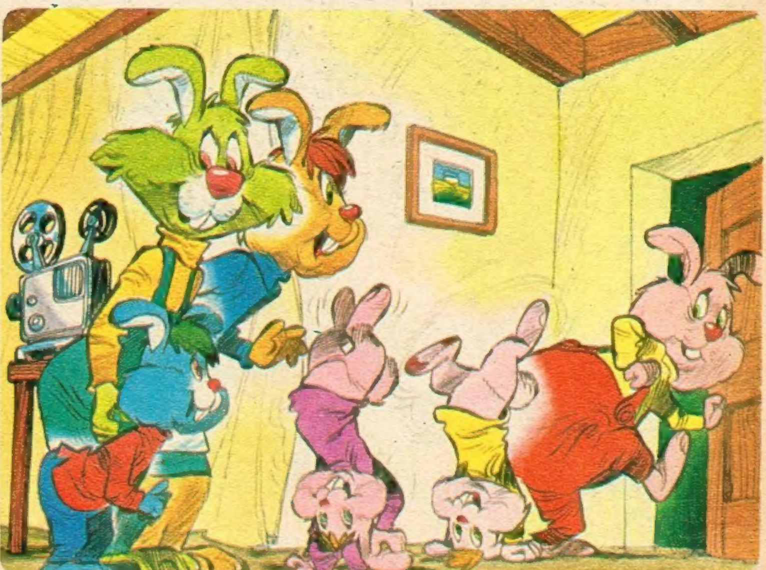
5. „Och, wat dom van me!" roept papa Konijn. „Ik heb de film op zijn kop in het toestel gezet! „Geeft niks, hoor!" roept Bobo. „Als wij op ons hoofd gaan staan, zien we de film zoals hij wezen moet." Bobo zet zijn kopje op de grond. Hup, hij staat al! „O, wat een mooie film!" roept hij. „O, wat een mooie wortels!"

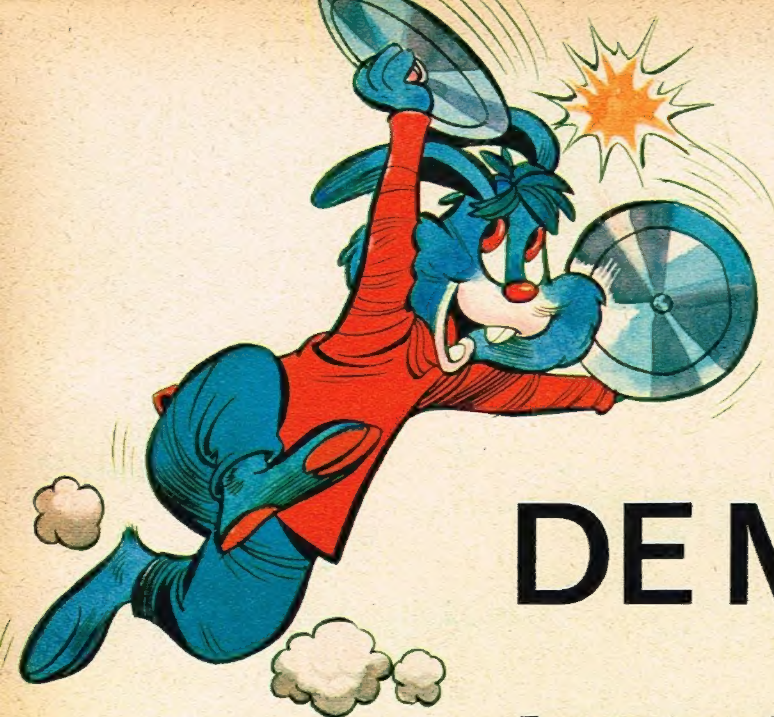
6. Krabbel, Baby Boemsi en Tsjoek-Tsjoek zijn nu ook op hun hoofd gaan staan. „Zien jullie het goed?" vraagt papa trots. „Zien jullie mijn super-sappige-reuzenworteltjes? „Ja ja!" roepen ze allemaal. „Gaat u toch ook op uw hoofd staan, oom!" zegt Bobo tegen oom Slokop. „Het is voor u de moeite waard!"

7. Oom Slokop heeft niet veel zin om te doen wat Bobo zegt. Het valt niet mee om op je hoofd te gaan staan, als je zo'n dikke buik hebt. Maar iedereen roept: „Durft u niet, oom?" Dan moet hij het wel doen. En kijk nu eens even wat er uit ooms broekzak rolt! Dat zijn papa's super-sappige-reuzenworteltjes.

8. „Heb jij mijn mooie wortels gepikt?" schreeuwt papa nijdig. „Ze... ze... ze lagen toch maar in de tuin," stottert oom. Hij is helemaal rood geworden, zo schaamt hij zich. „Ik zal het nooit meer doen," fluistert hij dan en maakt dat hij wegkomt. Dank zij Bobo zijn de super-sappige-reuzenworteltjes gered!

Als je muziek wilt maken
en je kunt er niets van,
dan zet je met je lawaai
het hele huis op zijn kop.
Nee, dan kun je beter ergens
heen gaan waar niemand last
van je heeft. Vind je ook niet?

DE MUZIKANT

Er woont tussen Keulen en Aken
Een reuze domme man,
Die altijd muziek wil maken,
Maar die er niets van kan.

Hij ging een piano huren
En speelde vroeg en laat.
Maar och die arme buren
Die wisten zich geen raad.

Toen kocht hij een blinkend trompetje
En speelde wat hij kon.
Zijn boven-buurvrouw Jetje
Viel flauw op het balkon.

Hij is een viool gaan proberen
Hij kraste en krijste volop.
Maar binnen de kortste keren
Stond heel de buurt op de kop.

Hij kocht daarna haastig een cello,
En maakte ontzettend kabaal.
Maar zelfs zijn hondje Bello
Ging jankend van schrik aan de haal.

Er kwam een agent. 'n Heel strenge.
Die stond woedend in het portiek.
Het mannetje riep: ,,Morgen brengen,
Maar tóch wil ik in de muziek!"

Hij heeft toen twee deksels genomen
En rende daarmee naar het bos.
En onder de hoge bomen,
Daar sloeg hij er heerlijk op los.

Daar komt hij voortaan alle dagen,
De dekseltjes vast in de hand,
En hij zegt, als de mensen het vragen:
Ik ben van beroep muzikant!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Met je handen kun je schrijven, met je ogen kun je lezen en met je voetjes kun je lopen. Maar eerst gaan we handen en ogen gebruiken.

slof

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

kous en sok

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Ik heb twee voeten.
Aan elke voet een sok.
Aan elke sok een schoen.
Bij mijn bed staat een slof.
En nog een slof.
Het zijn er twee.
Ik trek mijn schoen uit.
Ik trek mijn sok uit.
Nu is mijn voet bloot.
Mijn voet is koud.
Ik doe mijn slof aan!

schoen

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

voet

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

OOM STUNTEL

en zijn neefje Handige Heintje

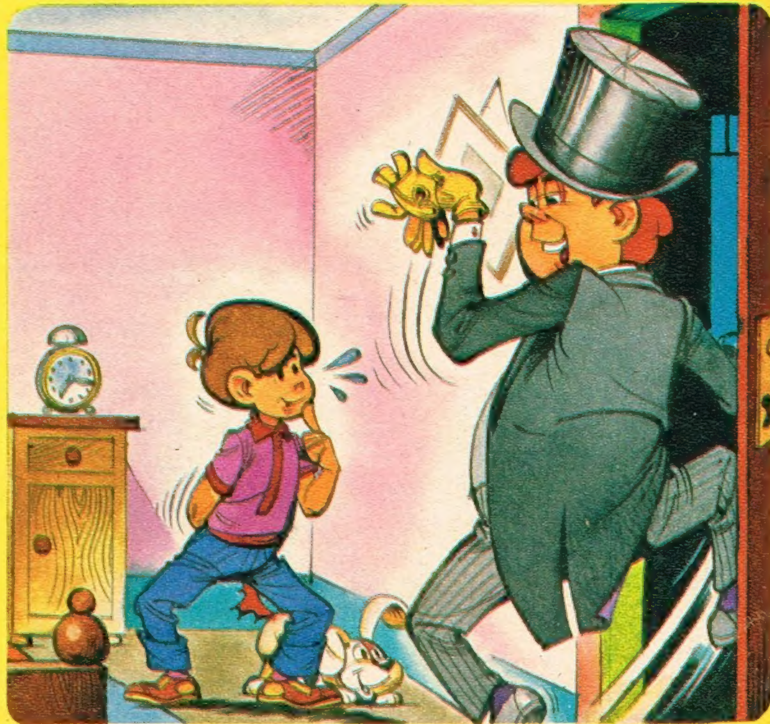
1. „Wat hebt u een mooi pak aan, oom!" roept Heintje, als hij de slaapkamer van oom Stuntel binnenkomt. „Dat heb ik gehuurd," vertelt oom. „Ik mag vanmiddag bij de burgemeester komen eten en dan moet ik natuurlijk een deftig pak aan." Flap de hond schudt zijn kopje. Hij kent zijn baas bijna niet meer in dat pak.

2. Maar och, de hoed, die oom gehuurd heeft, is veel te groot. Die zakt helemaal over zijn ogen. „Zo kan ik niet naar de burgemeester gaan," roept oom. „Help, ik stoot mijn teen! Wat moet ik doen?" Het lijkt wel of oom Stuntel blindemannetje speelt. Heintje probeert gauw iets te verzinnen. Maar wat?

3. Oom rukt ongeduldig de hoed van zijn hoofd. Hij ziet de ballon, die Heintje bij zich heeft. „Geef hier dat ding!" roept hij. Heintje begint te lachen. Wil oom soms met zijn ballonnetje naar de burgemeester? „Ik stop jouw ballon in mijn hoed," zegt oom. „Dan kan mijn hoed niet meer over mijn ogen zakken."

4. Daar heeft oom gelijk in. Maar toch vertrouwt Heintje het niet helemaal. Zou die hoed nu wel blijven staan? Het is wel gek, een hoed met een ballon erin. Maar oom heeft geen tijd om lang te praten. Hij moet gaan. Heintje en Flap lopen met hem mee. Ze willen weleens zien hoe oom ontvangen wordt.

5. De burgemeester staat al aan de deur om zijn gasten op te wachten. Met een zwaai neemt oom Stuntel zijn hoed af om de burgemeester te begroeten. Hij denkt niet meer aan de ballon. Die wipt natuurlijk uit de hoed. Wat is dát nu? denkt de burgemeester. Waarom heeft meneer Stuntel een ballon bij zich?

6. Als oom de hoed weer opzet, zakt die natuurlijk even hard over zijn ogen als eerst. Waar is de ballon? denkt oom verschrikt en hij voelt om zich heen. De ballon drijft weg met de wind. Oom Stuntel ziet geen steek meer. Hij weet niet meer hoe hij lopen moet. Hij doet een paar stappen vooruit en dan. . .

7. Plons, daar tuimelt oom in de vijver. Heintje en Flap moeten erom lachen, maar de burgemeester niet, hoor! „Wat is dat voor een vertoning!" roept hij boos. „Mensen die voor clown spelen mogen niet bij mij aan tafel." Arme oom Stuntel! Hij is helemaal nat. Nu moet hij naar huis. Het feest gaat niet door.

8. Heintje raapt de handschoenen op, die oom heeft laten vallen. „Wees maar niet verdrietig, oom," troost hij. „Ik zal pannekoeken voor u bakken. Dat smaakt misschien nog beter dan het eten van de burgemeester!" Fijn dat oom nog zo'n handig, lief neefje heeft. De verdrietige bui van oom is nu vlug over.

We wonen allemaal

1. Bij de sluis in het kanaal hoort een sluiswachter. Hij moet de sluis openmaken, want de boot moet erdoor. Maar daar komt ook een gele caravan aangereden. Uit die caravan komt de familie Zonnemans om alles te bekijken. Zie je ze allemaal?

2. Mama houdt een praatje met de schippersvrouw. Er is ook een baby op de boot. Ze wuift tegen de baby uit de caravan, die op oma's arm zit. Ook Lucie met de pop steekt haar hand omhoog. De tweeling gaat aan boord over de loopplank.

Wie kan de vier vogels en de vier muizen vinden

in een gele caravan

3. Tippie de hond staat wat te neuzen met de schippershond. En de katjes van Peter spelen krijgertje op de houten balk van de sluis. Oom Wim speelt piano en de scheepsjongen speelt trekharmonika. Loekie en Anja dansen erbij. En wat doet Bas?

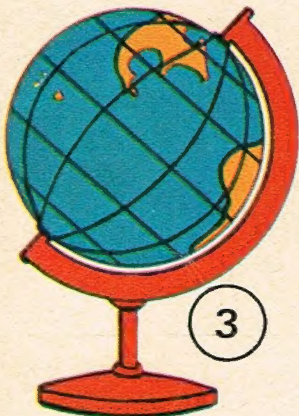
4. Natuurlijk staat hij weer te schilderen. Maar goed dat de schippersvrouw het niet ziet. Wiesje geeft haar juist een bosje bloemen. Papa praat wat met de sluiswachter, Marjo koopt ijsjes en opa doet helemaal niets. Of toch... hij slaapt!

die de tekenaar in de plaat verborgen heeft?

OM ZELF TE DOEN

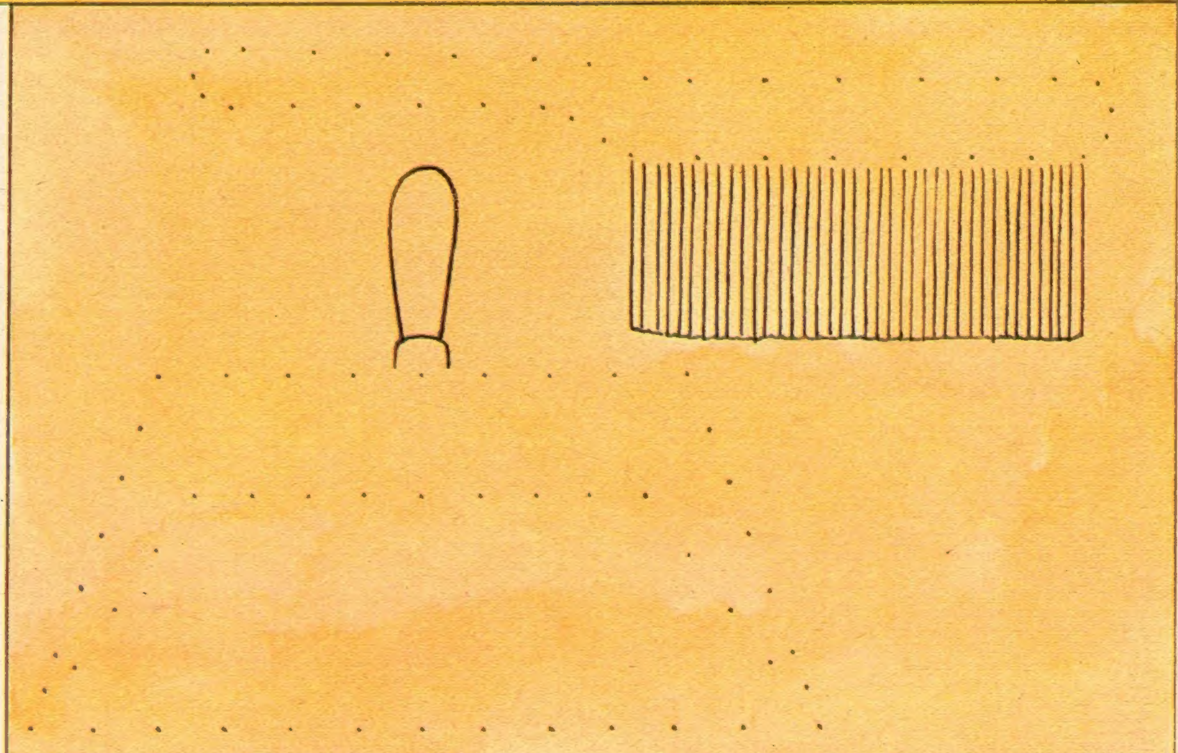

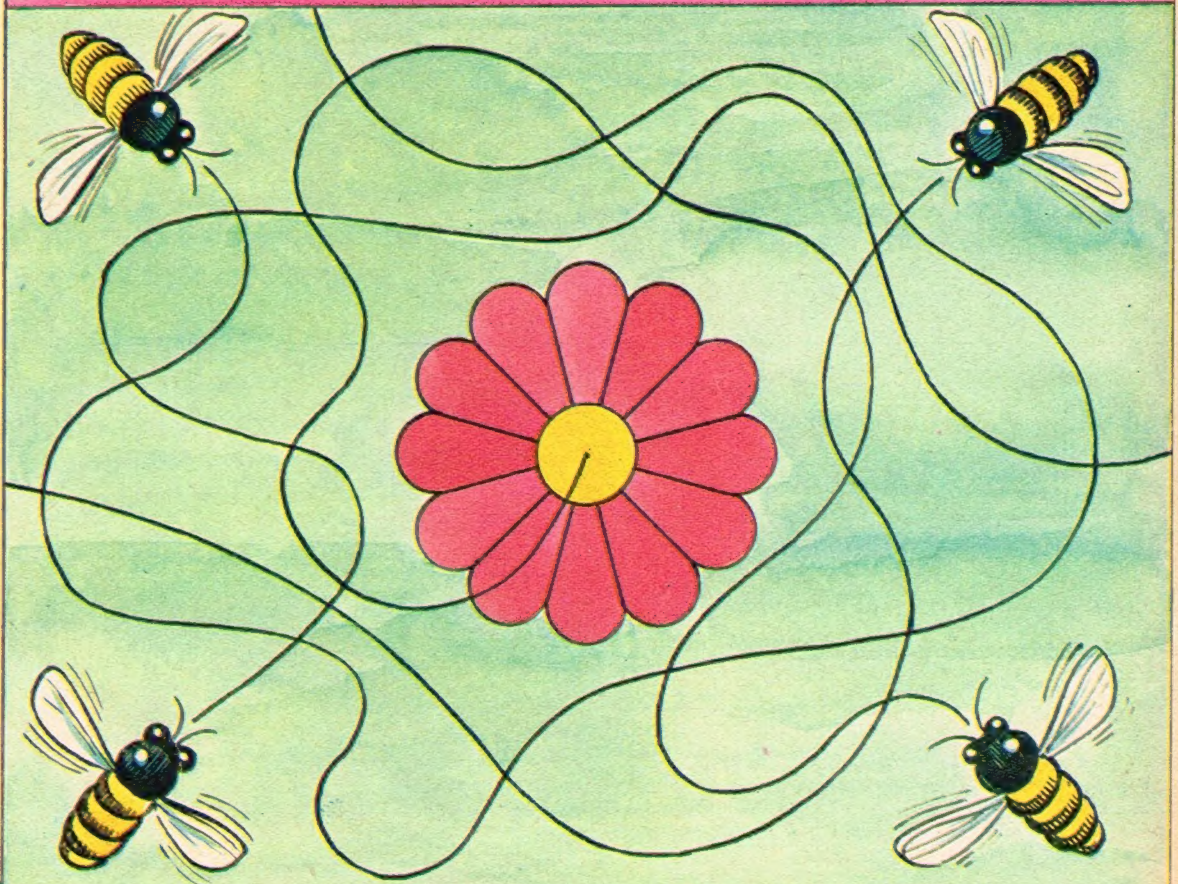

Bij één van deze vier wereldbollen is iets vergeten. Bij welke?

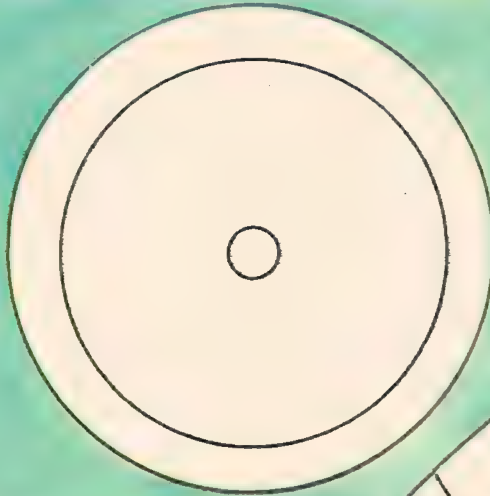
Wat heeft mama nodig bij het werk? Als je een lijn trekt over de puntjes, zie je het vanzelf!

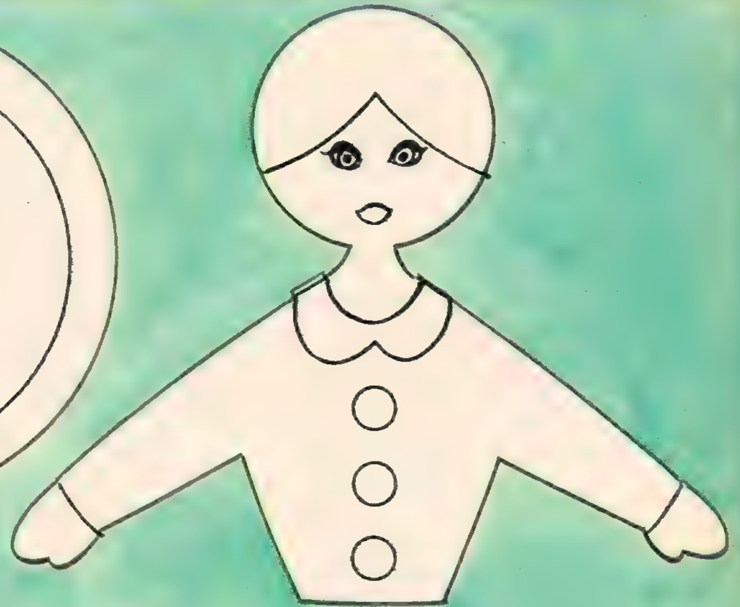

Ik heb maar plaats voor één bij, zegt de bloem. Ga met je vinger langs de lijntjes, dan zie je welke bij op de bloem gaat zitten.

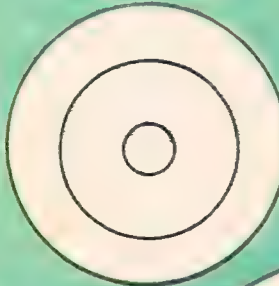
OM ZELF TE KLEUREN

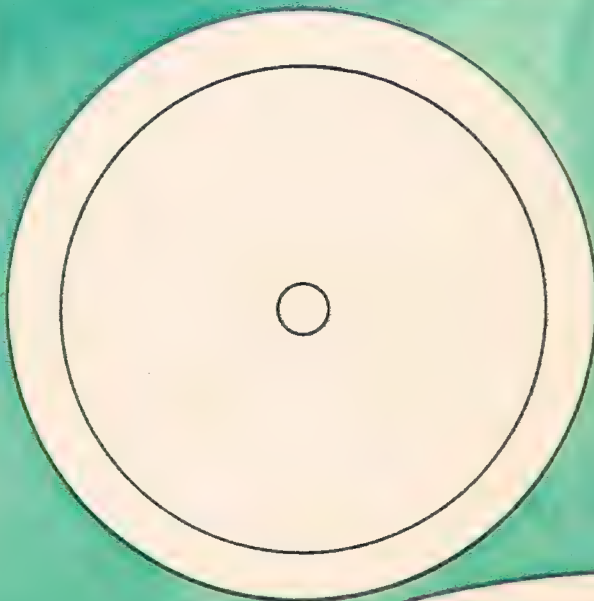

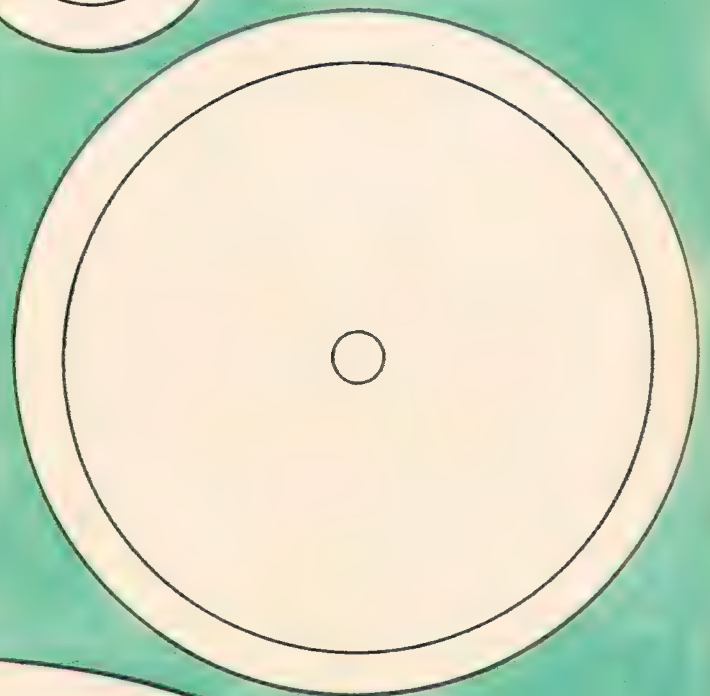

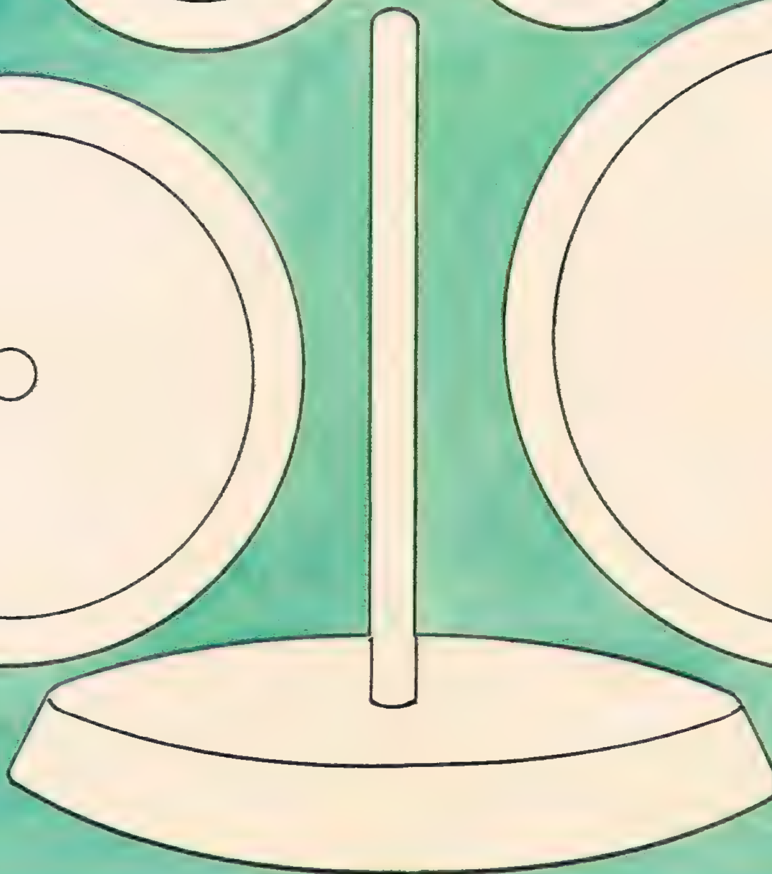

Eerst moet je het gekleurde poppetje heel goed bekijken. Dan moet je de losse stukjes van de pop, die ernaast staan, netjes kleuren. Je moet goed opletten, welke kleur elk stukje hebben moet!

PIET PANTOFFEL KRIJGT EEN NIEUWE BAAS

Daar was eens een pantoffel. Hij heette Piet, maar dat wist niemand. De mensen wisten niet dat sommige pantoffels namen hebben.
Piet Pantoffel was van een meneer, die hem 's avonds aantrok, als hij de krant ging lezen. Ook 's morgens, als de meneer zich stond te scheren, moest Piet Pantoffel aan zijn voet zitten. Hij vond het helemaal niet leuk. En toch had die meneer altijd schone voeten en hij had geen last van eksterogen. Maar Piet hield er niet van om altijd zo bedaard door het huis te sloffen. Piet Pantoffel hield van stoeien, rollen en buitelen en daar hoefde hij bij de meneer niet om te komen.
Nu was er in dat huis ook een kleine hond. Hij was van Jeroen en hij heette Raffel. Die hond kon stoeien en tekeergaan, zodat alle matjes door de kamer vlogen. Dat zou ik ook wel willen, dacht Piet Pantoffel.
„Speel je wat met me?" vroeg hij op een keer.
„Ik zou wel willen," zei Raffel. „Maar ik mag niet. Ik heb een ingedeukte bal en dat is mijn speelgoed. Maar ik vind jou veel leuker."
„Doe het dan tóch!" hield Piet Pantoffel aan. „Wat kan het jou schelen! Je krijgt hoogstens een standje en we hebben samen een dolle middag."
Omdat er niemand thuis was, kon Raffel de pantoffel pakken en ermee aan de rol gaan. Ze rollebolden samen onder de stoelen, schoven onder de kast, kwamen achter de paraplubak terecht en toen de mensen thuiskwamen, sleepte Raffel Piet Pantoffel mee naar zijn mand.
De meneer, die de papa van Jeroen was, wilde zijn pantoffels aantrekken. Hij vond er maar een. Dat was Piet z'n broertje. Die was altijd braaf.
„Waar is mijn andere pantoffel?" riep de meneer.
Jeroen moest zoeken, mama moest zoeken en de meneer zocht zelf ook.
„Als ik maar geen klappen krijg," fluisterde Raffel, die helemaal boven op de pantoffel was gaan liggen. „O, als ze je dadelijk vinden, krijg ik vanavond vast voor straf geen eten. En ik heb nu al honger door al dat gestoei;"
Raffel had gelijk. Eindelijk vond de meneer zijn pantoffel in de hondemand en hij was ontzettend boos.
„Kijk nou eens, Raffel heeft een heel stuk uit mijn pantoffel gebeten! Die rakker van een hond! Als hij het nog eens probeert, gaat hij weg!" bromde de meneer.
En die avond bleef het bordje van Raffel helemaal leeg.
Maar Jeroen was er ook nog. Hij wilde niet dat zijn hondje weg zou moeten. 's Avonds in zijn bed telde hij het geld uit zijn spaarpot. Het was heel wat. Meer dan genoeg om een paar nieuwe pantoffels voor zijn papa te kopen.
Piet Pantoffel zat intussen weer aan de schone voet zonder eksterogen. Hij vond het verschrikkelijk saai en hij was bedroefd, omdat Raffel door zijn schuld geen eten had gekregen.
Raffel durft natuurlijk nooit meer met me te spelen, dacht hij. O, wat is het leven saai aan zo'n schone voet zonder eksterogen, die me nooit eens laat stoeien, zodat ik onder de kast terecht kom!
Maar de volgende dag kwam Jeroen met een grote doos aandragen.
In die doos zaten een paar prachtige pantoffels.
Jeroen gaf ze aan zijn papa en vroeg: „Mag Raffel uw oude nu hebben?"
Ja, dat vond de meneer natuurlijk best.
En zo verhuisde Piet Pantoffel voorgoed naar de hondemand.
Raffel was nu zijn baas geworden en ze speelden samen van vroeg tot laat.
„Wat zonde van die pantoffel," zei Jeroens mama weleens, als ze Piet bekeek. „Hij zit vol met rafels en gaten."
Ze wist niet dat Piet Pantoffel dat niet erg vond.
Mensen weten niet zo erg veel van pantoffels af.
Maar dat geeft niet.
Ze hoeven ook niet alles te weten!

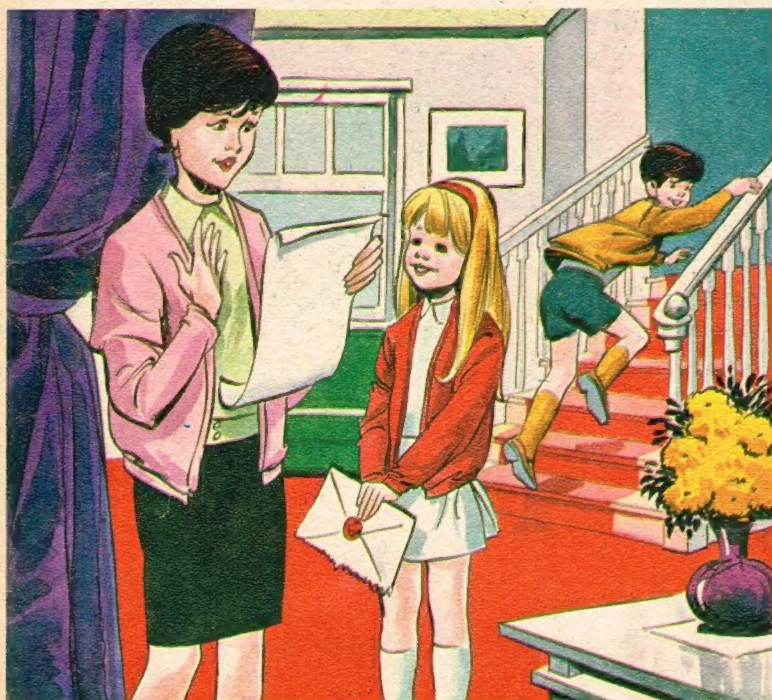
Mevrouwtje

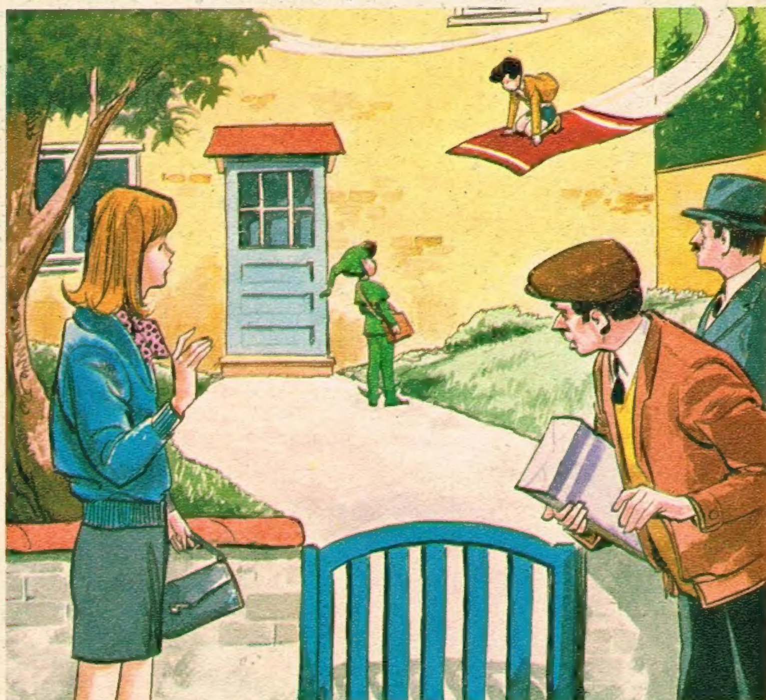
1. Wanda en Pukkie zijn aan het spelen in het tuintje voor hun huis, als ze in de lucht een kleine kabouter zien. Hij komt regelrecht op ze toe gevlogen. Wanda en Pukkie worden nieuwsgierig. Wat zou die kabouter ze komen vertellen? Er is vast nieuws uit Sprookjesland! „Hallo, kabouter!" roepen ze.

2. „Ik heb een brief voor de koningin van Sprookjesland," zegt de kabouter. „Is ze thuis?" „Mama! Mama!" roept Wanda, want de sprookjeskoningin is niemand anders dan hun mama, mevrouwtje Sprokeboom. Ze pakt de brief van Pukkie aan en gaat er vlug mee het huis binnen. Post uit Sprookjesland!

3 Wanda en Pukkie hebben met hun mama een hele poos bij de mensen gewoond. Nu hebben de bewoners van Sprookjesland hun een brief gestuurd. „Kom terug, we missen jullie zo!" staat daarin. „Dan zullen we moeten vertrekken," zegt mevrouwtje Sprokeboom. Pukkie rent haastig naar boven. Waarom dan wel?

4. Boven, in de kast, ligt het tovertapijt, waarmee ze uit Sprookjesland zijn komen vliegen. Pukkie rolt het uit en even later zeilt hij door het raam naar buiten. De mensen die voorbijkomen blijven verwonderd staan. Zien ze daar een echte kabouter? En een jongetje op een vliegend tapijt? Wat is dát nu?

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

Sprokeboom

5. Pukkie en de kabouter gaan samen een rondje vliegen. Nu mogen de mensen het gerust zien. Ze gaan nu toch naar Sprookjesland terug. „Dit lijkt wel toverwerk!" zegt een mevrouw. „Net een plaatje uit een sprookjesboek," roept een meneer. Maar het wordt nog mooier, want zie je daar dat toverstokje?

6. Mevrouwtje Sprokeboom heeft er even mee gezwaaid en onmiddellijk hebben ze hun eigen sprookjeskleren weer aan, zoals ze die altijd in Sprookjesland gedragen hebben. De mensen kijken hun ogen uit. Zo meteen komt de wolf van Roodkapje nog of de gelaarsde kat, of de prins van Assepoester, denken ze.

7. Maar dat gebeurt niet. De sprookjeskoningin heet nu niet langer meer mevrouwtje Sprokeboom. Ze gaat met Wanda op het tovertapijt zitten en wuift de mensen vriendelijk goedendag. „We hebben een poosje bij jullie gewoond," roept ze nog. „Nu gaan we naar Sprookjesland terug. Dag, allemaal, we vertrekken!"

8. „Goede reis, goede reis!" roepen de mensen. „Leef nog maar lang en gelukkig allemaal!" wenst Wanda hun toe. „Zo eindigen immers alle sprookjes!" Hoog door de wolken vliegen ze weg uit Mensenland. Weg van het mooie huisje, waar ze zo'n leuke tijd gehad hebben. Terug naar het land van de sprookjes!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en invulspel

Moeder pinguin is met haar kindertjes een dagje uit. Ze hebben reuzepret in en om het zwembad. Ik wou dat ik met ze mee mocht doen! Als je goed gekeken hebt, kun je het antwoord hieronder in gaan vullen.

1. Ik zie 15 pinguïns op de plaat.

2. Er zijn er 2 die met de bal spelen.

3. Ik tel 6 ballonnen.

4. In het water liggen 3 zwembanden.

5. Pinguïns spelen graag met vliegtuigjes. Ik zie er 1.

6. Wie moe is kan uitrusten. Er staan 4 stoelen.

Als je alles goed hebt ingevuld, staan er de volgende cijfertjes: 1. 15; 2. 2; 3. 6; 4. 3; 5. 1; 6. 4.